ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **A. B.**, zastoupené Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2015, čj. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2016, čj. 2 Ad 11/2015-46,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2016, čj. 2 Ad 11/2015-46, se v prvním a druhém výroku **zrušuje**.

II. Kasační stížnost proti třetímu výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2016, čj. 2 Ad 11/2015-46, **se zamítá**.

III. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 1. 2015, čj. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

IV. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti **nepřiznává**.

V. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti.

VI. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 1 573 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně byla v roce 2008 uznána plně invalidní. Podle článku II bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) převedla žalovaná od 1. 1. 2010 plný invalidní důchod žalobkyně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Později žalovaná rozhodnutím z února 2011 stanovila, že žalobkyni nadále náleží namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.
[2] Dne 22. 2. 2012 žalobkyně požádala o zvýšení invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Žalovaná žádost rozhodnutím ze dne 7. 6. 2012, čj. X, zamítla s tím, že u žalobkyně nedošlo ke změně stupně invalidity. O námitkách proti uvedenému rozhodnutí žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 29. 8. 2012, čj. X, tak, že je částečně změnila doplněním o výrok, kterým invalidní důchod žalobkyně snížila na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, ve zbytku je potvrdila. Žalobu podanou proti rozhodnutí žalované zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 14. 5. 2013, čj. 1 Ad 61/2012-49. Na to Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 10. 2013, čj. 4 Ads 42/2013-43, zrušil rozsudek městského soudu i správní rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Shledal, že se žalovaná dopustila procesního pochybení spočívajícího v porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Bylo-li v průběhu námitkového řízení zjištěno, že žalobkyně splňovala pouze podmínky pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně, měla žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdit, protože nebyly splněny podmínky pro vyhovění žádosti o zvýšení invalidního důchodu, z moci úřední pak měla zahájit řízení o změně výše invalidního důchodu (o jeho snížení).

[3] Na základě právního názoru vysloveného v rozsudku čj. 4 Ads 42/2013-43 nechala žalovaná vyhotovit nový posudek lékařské posudkové služby Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 6. 2014, čj. LPS/2014/357-JZM_CSSZ (dále jen „posudek PSSZ“), z něhož vyplývalo, že od 18. 6. 2014 pracovní schopnost žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 45 %, což odůvodňovalo přiznání invalidního důchodu ve výši odpovídající prvnímu stupni invalidity ve smyslu § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Na jeho základě žalovaná v řízení zahájeném z úřední povinnosti rozhodnutím ze dne 13. 8. 2014, čj. X, snížila žalobkyni od 10. 9. 2014 výši invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. O námitkách žalobkyně rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 1. 2015, čj. X (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že *„v první větě se adresa trvalého pobytu ‘O. 1018/3, P.’ nahrazuje adresou ‘S. 1678/20, P.”* Ve zbytku rozhodnutí potvrdila. Napadené rozhodnutí opřela o posudek o invaliditě lékařské posudkové služby, pracoviště České správy sociálního zabezpečení pro Prahu a Střední Čechy ze dne 1. 12. 2015 (dále jen „posudek ČSSZ“), který nechala vypracovat pro účely řízení o námitkách. Ten potvrdil závěry posudku PSSZ.

II.

[4] Proti rozhodnutí žalované se žalobkyně bránila žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud vyšel z posudku ze dne 12. 8. 2015, čj. 2015/2366-PH, který si vyžádal v průběhu soudního řízení od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze (dále jen „posudek PK MPSV“).

[5] Z posudku PK MPSV vyplynul podle krajského soudu jednoznačný závěr, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně byla porucha osobnosti s rysy závislosti ve vztazích, stavy úzkosti, depresivní symptomatologií a s řadou

psychosomatických symptomů, což je stav odpovídající zdravotnímu postižení uvedenému v kapitole V (duševní poruchy a poruchy chování), položce 7b (středně těžké postižení, stavy s podstatným narušením pracovního a společenského fungování, závažné maladaptivní chování, opakované situační dekompenzace) přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Pokles pracovní schopnosti stanovila posudková komise s ohledem na průběh onemocnění a se zřetelem k závažnosti vlivu zdravotního postižení na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti na 45 % (z rozmezí 30 % - 45 %).

[6] Městský soud považoval posudek PK MPSV za úplný a přesvědčivý. Neshledal proto důvod se od závěrů posudku PK MPSV při svém rozhodování odchýlit. Uvedl, že se posudková komise neopomněla kromě lékařských nálezů z léčení žalobkyně na území České republiky zabývat také lékařskými nálezy z léčení žalobkyně na území Slovenské republiky. Tím podle městského soudu vyhověla požadavkům vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2015, čj. 4 Ads 155/2015-25, na nějž poukazovala žalobkyně a podle nějž uplatní-li pojištěnec v řízení námitku, že slovenský nositel pojištění v rozhodné době dospěl při posouzení jeho zdravotního stavu ke zcela odlišným závěrům, je správní orgán (resp. posudkový lékař) povinen přihlédnout k posudku o invaliditě vyhotovenému slovenskými orgány a vysvětlit, proč se od jejich skutkových zjištění odchyluje. Městský soud také připomněl, že žalobkyně při jednání u něj prohlásila, že pro zpracování posudku PK MPSV měla posudková komise k dispozici veškeré lékařské nálezy týkající se jejího zdravotního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 27. 1. 2015), a to jak od lékařů z České republiky, tak od lékařů ze Slovenské republiky, a neexistují žádné další lékařské nálezy, které by posudková komise nehodnotila.

III.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Namítala, že posudková hodnocení jejího zdravotního stavu jsou nesprávná, neboť nebyly zohledněny všechny lékařské zprávy předložené stěžovatelkou či jejími ošetřujícími lékaři. Uvedla, že subjektivně nebyla a není dlouhodobě schopna po psychické ani fyzické stránce vykonávat pravidelnou pracovní činnost, což plyne také z lékařských zpráv. Její zdravotní stav tudíž neodpovídal a neodpovídá tomu, jak jej zhodnotily odborné posudky. Stěžovatelka poukazovala na obsah listiny nazvané „Výměnný list – Poukaz“ ze dne 3. 7. 2013 vyhotovený MUDr. Z. S. vztahující se k době rozhodné pro posouzení jejího zdravotního stavu. Podle stěžovatelky dosavadní šetření nebrala v potaz její celkový zdravotní stav a veškeré zdravotní komplikace. V rozhodné době neměla na trhu práce uplatnění a nebyla schopna vykonávat ani nenáročné práce administrativního charakteru, pro které jinak má kvalifikaci.

[9] Za zásadní považovala stěžovatelka skutečnost, že na Slovensku byla shledána invalidní ve třetím stupni. K tomu stěžovatelka poukázala na vyjádření slovenské Sociálnej poisťovne ze dne 18. 6. 2014 (dále jen „vyjádření slovenské pojišťovny“), z nějž vyplývá, že její pracovní schopnost poklesla o více než 70 %. Dále uvedla, že Česká republika a Slovenská republika (při svém vzniku jako dva samostatné státy) převzaly většinu původních právních předpisů, které sice v průběhu doby prošly novelizacemi,

avšak propastného rozdílu mezi nimi není. Proto nelze na základě týchž lékařských zpráv posoudit její zdravotní stav natolik odlišně, že podle právních předpisů České republiky poklesla stěžovatelčina pracovní schopnost jen o 45 %, zatímco podle předpisů Slovenské republiky o více než 70 %. Takto markantní rozdíl považuje stěžovatelka za zcela absurdní. Poukázala i na to, že jí nelze klást k tíži, že stanovení míry poklesu pracovní schopnosti na Slovensku neodpovídá české vyhlášce o posuzování invalidity.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nevyužívá svého práva vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti, nemá žádné výhrady k provedenému dokazování ani k napadenému rozsudku.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se právně a skutkově obdobnou věcí mezi týmiž účastníky zabýval již v rozsudku ze dne 9. 10. 2015, čj. 4 Ads 155/2015-25. Skutkový stav, který byl pro věc sp. zn. 4 Ads 155/2015 rozhodný, byl takový, že se posudkoví lékaři, posudková komise ani žalovaná k existenci posouzení snížené pracovní schopnosti stěžovatelky ze strany slovenské pojišťovny nijak nevymezili, ačkoli jim tato povinnost plynula z přímo použitelných unijních předpisů. Vyhotovené posudky tudíž nemohly být dostatečným podkladem pro posouzení zákonnosti rozhodnutí, neboť nenaplňovaly požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Obdobně tomu je také v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud tak neshledává důvod, pro který by se měl od závěrů v odkazovaném rozsudku odchýlit.

[14] Nejvyšší správní soud vychází (stejně jako tomu bylo právě v rozsudku čj. 4 Ads 155/2015-25) ze znění čl. 46 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „koordinační nařízení“), podle něhož *„[r]ozhodnutí instituce členského státu o stupni invalidity žadatele je závazné pro instituci kteréhokoli jiného dotčeného členského státu, pokud je v příloze VII potvrzena shoda mezi právními předpisy těchto členských států o podmínkách týkajících se stupňů invalidity*“, a také z čl. 49 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „prováděcí nařízení“), který zní: *„[v] případě, kdy se čl. 46 odst. 3 základního nařízení nepoužije, má při určení stupně invalidity každá instituce v souladu se svými předpisy možnost nechat stav žadatele posoudit lékařem nebo jiným znalcem podle vlastního výběru. Instituce členského státu však přihlíží k dokumentům, lékařským zprávám a informacím správní povahy získaným institucí kteréhokoli jiného členského státu, jako kdyby byly vydány v jejím vlastním členském státě*“.

[15] I v posuzované věci platí, že čl. 46 odst. 3 koordinačního nařízení nelze na stěžovatelčinu věc použít, protože shoda mezi právními předpisy České republiky a Slovenské republiky o podmínkách týkajících se stupňů invalidity nebyla potvrzena. Lze tedy přisvědčit žalované, že rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení Slovenské republiky

o stupni invalidity, na jehož existenci upozornila stěžovatelka tím, že předložila vyjádření slovenské pojišťovny, pro ni není závazné.

[16] Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku také shledal, že *„[o]rgány sociálního zabezpečení České republiky proto posuzují invaliditu a její stupeň podle českých právních předpisů, a může tedy nastat situace, že osoba, která pracovala ve více členských státech Evropské unie, nemusí mít nutně nárok na dávku v invaliditě od všech těchto států, neboť definice invalidity se v členských státech nemusí shodovat*". Současně však upozornil na to, že neexistence potvrzené shody mezi českými a slovenskými předpisy vztahující se ke stupni invalidity a z toho vyplývající nemožnost aplikovat čl. 46 odst. 3 koordinačního nařízení tvoří hypotézu čl. 49 odst. 2 prováděcího nařízení. Skutečnost, že rozhodnutí instituce členského státu o stupni invalidity žadatele není pro instituci jiného členského státu závazné, nevylučuje povinnost přihlédnout k již existujícím klinickým diagnózám, z nichž instituce jiného členského státu vychází. Ani uvedená povinnost přihlédnout k dokumentům, lékařským zprávám a informacím správní povahy jiného členského státu však nebrání tomu, aby dotčené instituce ostatních členských států vycházely z posouzení zdravotního stavu provedeného vlastními lékaři a případně dospěly k odlišnému odbornému závěru. Kasační soud v odkazovaném rozsudku vyslovil, že *„[v] zájmu zásady koordinace je však nezbytné, aby příslušné instituce vzaly v úvahu obsah posouzení zdravotního stavu, z něhož v rámci svého rozhodování vycházely instituce jiného členského státu tak, aby při určování stupně invalidity nevznikaly zcela nedůvodné rozdíly*."

[17] V nyní projednávané věci podle posudku PSSZ ze dne 27. 6. 2014 posuzující lékařka MUDr. J. V. zhodnotila snížení pracovní schopnosti stěžovatelky poklesem ve výši 45 %. K posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ze strany slovenských posudkových lékařů uvedla pouze, že *„v doložených lékařských nálezech praktického lékaře na Slovensku jsou údaje o infektu dýchacích cest, v září 2013 zhoršení psychického stavu a dále v březnu 2014 je popisovaný vertebrogenní algický syndrom. Nejsou doloženy odborné nálezy z pobytu na Slovensku. Toto postižení je doloženo (...) lékařskými nálezy praktického lékaře na Slovensku ze dne 24. 9. 2013, 30. 9. 2013, 3. 3. 2014, 17. 3. 2014."* O tento posudek žalovaná jako správní orgán prvního stupně opřela své rozhodnutí ze dne 13. 8. 2014 o snížení invalidního důchodu (viz odst. [3]).

[18] Stěžovatelka v námitkách proti posledně uvedenému rozhodnutí žalované poukázala na skutečnost, že podle vyjádření slovenské pojišťovny je její pracovní schopnost snížena o více než 70 %. V posudku ČSSZ vypracovanému v rámci námitkového řízení posuzující lékař MUDr. J. C. sice vyšel z několika lékařských zpráv praktického lékaře ze Slovenska, uzavřel však, že námitku stěžovatelky, že na Slovensku pobírá invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, nemůže posoudit, jelikož nedisponuje spisem slovenských orgánů sociálního zabezpečení a dále že *„každá země si posuzuje, jak uzná za vhodné a závěry ze Slovenska pro nás nejsou nijak závazné."* Obecně také uvedl, že *„Slováci jsou ke svým lidem benevolentní a jejich posudky jsou často nepřiměřeně měkké."* Snížení pracovní schopnosti stěžovatelky zhodnotil poklesem ve výši 40 %. V napadeném rozhodnutí se žalovaná omezila pouze na konstatování, že vzhledem k tomu, že nebyla potvrzena shoda mezi právními předpisy České republiky a Slovenské republiky, nejsou posudkové závěry slovenského posudkového lékaře závazné pro posuzující lékaře v České republice, kteří posuzují invaliditu výhradně podle českých právních předpisů.

[19] Stejně tak v posudku PK MPSV, který si během řízení o žalobě nechal vyhotovit městský soud (viz odst. [5]), posudková komise sice zohlednila několik lékařských zpráv pocházejících od lékařů ze Slovenské republiky, navzdory žalobní námitce stěžovatelky se

však nezabývala odlišným posouzením jejího zdravotního stavu provedeným slovenskými orgány sociálního zabezpečení. K tomu pouze uvedla, že *„posudkové závěry lékaře Sociální pojišťovny Bratislava nejsou pro komisi závazné, Komise posuzuje invaliditu výhradně podle českých právních předpisů.“* Nutno dodat, že námitku odlišného posouzení zdravotního stavu slovenskými orgány sociálního zabezpečení vznesla stěžovatelka také přímo při jednání posudkové komise. Třebaže je pravdou, že závěry odborných posudků a rozhodnutí slovenských orgánů sociálního zabezpečení v otázce invalidity stěžovatelky nejsou pro posudkovou komisi závazné podle čl. 46 odst. 3 koordinačního nařízení (srov. odst. [16]), posudková komise měla podle čl. 49 odst. 2 prováděcího nařízení povinnost k nim přihlédnout a v případě, že při posouzení zdravotního stavu stěžovatelky dospěla ke zcela odlišným závěrům než slovenské orgány, měla vysvětlit, proč se od jejich skutkových zjištění odchyluje. Neučinila-li tak, nevyhovuje její posudek požadavkům úplnosti a přesvědčivosti.

[20] Ze správního spisu, ani ze spisu krajského soudu nevyplývá, že by posudková komise měla k dispozici lékařský posudek o zdravotním stavu stěžovatelky od slovenských orgánů sociálního zabezpečení, že by se jeho obsahem jakkoli zabývala a zohlednila jej ve smyslu čl. 49 odst. 2 prováděcího nařízení. Z právě uvedeného důvodu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se závěrem městského soudu, podle nějž posudek PK MPSV vyhovuje požadavku úplnosti a přesvědčivosti. Na tom nic nemění ani skutečnost, že stěžovatelka při ústním jednání konaném před městským soudem prohlásila, že posudková komise při přípravě posudku PK MPSV měla k dispozici veškeré lékařské zprávy od českých i slovenských lékařů. Jestliže stěžovatelka opakovaně uplatnila námitku odlišného posouzení zdravotního stavu ze strany slovenských posudkových lékařů, měla se uvedená posudková komise v posudku PK MPSV touto námitkou zabývat a opatřit si od slovenských orgánů sociálního zabezpečení nejméně posudek o zdravotním stavu stěžovatelky tak, aby k odlišnému posouzení zdravotního stavu mohla zaujmout odborné medicínské stanovisko. Tak tomu však v projednávané věci nebylo.

[21] Vzhledem k tomu, že městský soud opřel odůvodnění napadeného rozsudku pouze o neúplný a nepřesvědčivý posudek, který mylně pokládal za řádně zdůvodněný, zatížil své rozhodnutí jinou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda obstojí napadené rozhodnutí. Dospěl však k závěru, že nikoli. Posudkový lékař v posudku PSSZ, posudkový lékař v posudku ČSSZ ani žalovaná přes námitky stěžovatelky neopatřili posudek o zdravotním stavu stěžovatelky vyhotovený slovenskými orgány sociálního zabezpečení. Posudkoví lékaři se také nevypořádali s odlišnými závěry slovenských orgánů sociálního zabezpečení o zdravotním stavu stěžovatelky. Z těchto důvodů nemohly být posudky vyhotovené ve správním řízení dostatečným podkladem pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť nesplňovaly požadavek úplnosti a přesvědčivosti.

[23] V dalším řízení si žalovaná vyžádá rozhodnutí slovenských orgánů sociálního zabezpečení ve věci stěžovatelky, včetně lékařského posudku o jejím zdravotním stavu, o nějž se rozhodnutí opírá. Jejich obsah žalovaná zohlední ve smyslu čl. 49 odst. 2 prováděcího nařízení při posouzení stěžovatelčina zdravotního stavu. Jestliže žalovaná zjistí, že posudky slovenských lékařů vycházejí z podstatných lékařských zpráv, které žalovaná nemá doposud k dispozici, v souladu se zásadou materiální pravdy si je opatří a zohlední jejich obsah při posuzování zdravotního stavu stěžovatelky v rozhodném období. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že i v řízení o invalidním důchodu je to

žalovaná, která je povinna zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 s. ř.). Je tedy odpovědná za opatření podkladů pro vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 61/2012-15).

[24] Není vyloučeno, že žalovaná dospěje při opětovném posouzení zdravotního stavu k odlišným závěrům, než ke kterým dospěl slovenský orgán sociálního zabezpečení, ať již jde o rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky či o míru poklesu její pracovní schopnosti v rozhodné době. Pokud se tak stane, je nezbytné, aby žalovaná své rozhodnutí založila na odborném medicínském vysvětlení, z něhož bude patrné, z jakých důvodů dospěla ve vztahu ke stěžovatelce k odlišným odborným závěrům, než k jakým dospěl slovenský orgán sociálního zabezpečení. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že odůvodnění odlišného závěru o zdravotním stavu stěžovatelky pouze na základě vyzdvižení odlišností mezi českým a slovenským právním řádem není dostačující. Podstatné je odborné medicínské posouzení, ke kterému je povolán především posudkový lékař (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 Ads 19/2009-38).

[25] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal posudky, na nichž založila žalovaná i městský soud své závěry, přesvědčivými a úplnými, nemohl se zabývat kasačními námitkami, kterými stěžovatelka napadala nesprávné posouzení stupně invalidity vzhledem k obtížnému uplatnění na trhu práce a kterými vytýkala posudkům nezohlednění dalších nedominujících onemocnění.

VI.

[26] Nejvyšší správní soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek v rozsahu prvního výroku (jímž byla žaloba zamítnuta) a druhého výroku (kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení a který je na prvním výroku závislý) zrušil podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. Třetí výrok, jímž byla ustanovené zástupkyni stěžovatelky přiznána odměna za zastupování, je na uvedených dvou výrocích nezávislý a Nejvyšší správní soud důvod pro jeho zrušení (při absenci konkrétních kasačních výtek) neshledal. V tomto rozsahu proto kasační stížnost zamítl.

[27] Protože již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, soud je za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V něm je žalovaná vázána právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[28] Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodoval, je povinen podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodnout jak o nákladech řízení o kasační stížnosti, tak i o nákladech předcházejícího řízení před krajským soudem. O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka vznik uplatnitelných nákladů řízení netvrdila a ani ze spisu neplyne, že by jí nějaké vznikly, proto jí jejich náhrada nemohla být přiznána, i když byla v řízení úspěšná. Žalovaná neměla ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[29] Městský soud ustanovil zástupkyní stěžovatelky Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku, a v takovém případě platí její odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s). Podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních

služeb (advokátní tarif), náleží ustanovené zástupkyni stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu kasační stížnosti v částce 1 000 Kč podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Součástí nákladů řízení je i náhrada hotových výdajů s tímto úkonem souvisejících v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože ustanovená zástupkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku 273 Kč (tj. 21 % z částky 1 300 Kč). Celkem ustanovené zástupkyni náleží 1 573 Kč, a tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu